

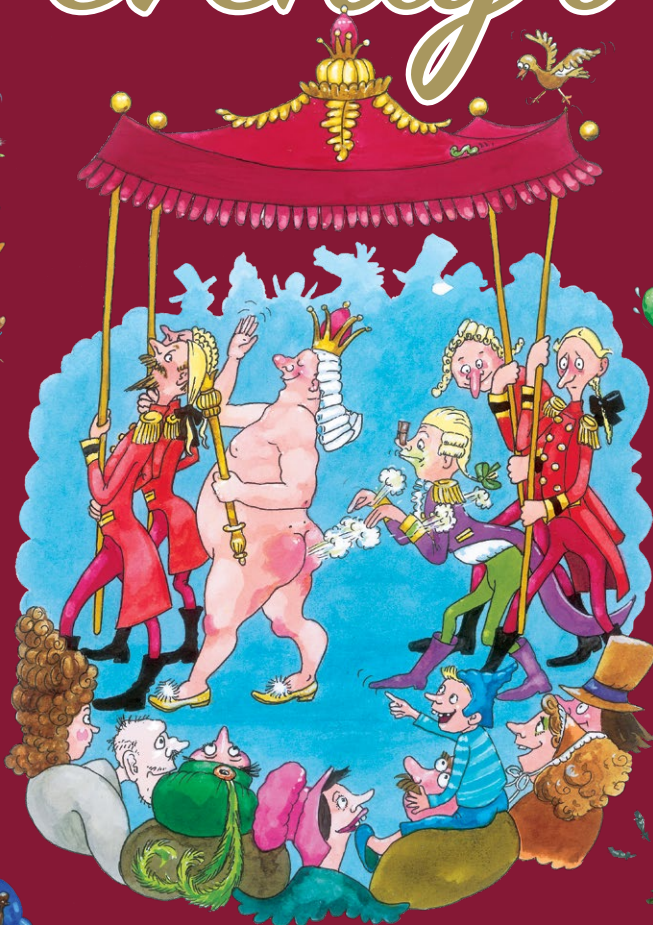
SIGURD

1

FORTÆLLER

H.C. ANDERSENS

eventyr

Illustreret af
Stine Rosenberg

Politikens Forlag

PRINSESSEN PÅ ÆRTEN

Der var engang en prins. Han ville gerne gifte sig med en prinsesse, men det skulle ikke være en hvilken som helst prinsesse. Næ, det skulle være en **rigtig prinsesse!**

"Nu rejser jeg ud i verden for at finde mig en **rigtig prinsesse!**" sagde han til sig selv, og det gjorde han. Han rejste hele verden rundt, og han mødte rigtig mange prinsesser på sin rejse, men lige meget hvem han mødte, var der altid noget i vejen.

"Hm. Der er åbenbart masser af prinsesser," mumlede han, uden at nogen hørte det. "Men er de nu **rigtige**? Tja. Det kan jeg ikke rigtig finde ud af ..." Det var, som om der hele tiden var noget galt med dem. Hvis ikke der var det ene i vejen, så var der noget andet i vejen. Til sidst rejste han hjem igen, og nu var han blevet totalt ked af det, for han ville jo så gerne have en **rigtig prinsesse**.

En aften blev det et forfærdeligt uvejr. Det lynede og tordnede, og regnen væltede ned. Det var helt forfærdeligt! Pludselig kunne man høre en bankelyd, som kom henne fra byens port, for dengang var der mure med porte rundt om de fleste byer.

"BONG, BONG, BONG," lød det fra porten, og den gamle konge gik hen og lukkede porten op.

"Hvem er det?" sagde han med sin dybe stemme og troede, der ville stå nogle store mænd udenfor. Men han fik sig lidt af en overraskelse. I stedet for nogle store mænd stod

der nemlig en lille prinsesse. Det var svært at se, om hun virkelig var en prinsesse, for regnen havde gennemblødt hendes tøj, og både hendes hår og hendes kjole var totalt krøllet af det vilde stormvejr. Der var så meget vand, at det løb ind ved tæerne på hendes sko og ud ved hælen.

"Hvem er du, kære pige?" spurgte den gamle konge.

"Jeg er en **rigtig** prinsesse!" svarede prinsessen og rystede af kulde.

I mellemtiden var den gamle dronning kommet hen til porten, og hun kiggede skævt på pigen:

"Nå, så det er du?" tænkte hun og rynkede øjenbrynene. "Ja, ja, det skal vi nu nok finde ud af, om du er ..." Men hun sagde ikke noget. I stedet for gik hun ind i gæsteværelset og tog alt sengetøjet af. Nederst i sengen lagde hun en lillebitte grøn ært. Så tog hun en madras og lagde oven på ærten, og oven på madrassen lagde hun endnu en madras. Sådan blev hun ved, indtil hun til sidst havde lagt 20 madrasser oven på ærten.

"Hun skal da også have dyner!" smilede den gamle dronning til sig selv, og så lagde hun 20 store tunge dyner oven på de 20 madrasser. Nu lå der 20 madrasser og 20 tunge dyner oven på den lillebitte grønne ært.

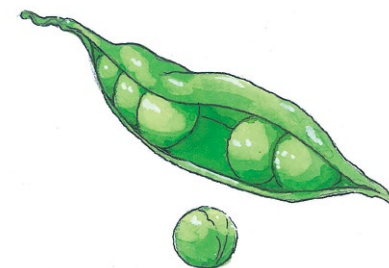
"Her kan du sove!" sagde dronningen til den unge

prinsesse. "Du må da være træt efter vandreturen i det slemme uvejr!" Prinsessen nikkede høfligt, og så lagde hun sig til at sove på toppen af de 20 madrasser og 20 dyner.

Næste morgen vågnede alle på slottet, og den gamle dronning spurgte den unge prinsesse:

"Nåh. Hvordan har du så sovet i nat?"

"Åh, helt forfærdelig dårligt," jamrede den unge prinsesse. "Jeg har næsten ikke sovet hele natten! Gad vide, hvad der dog var i den seng? Det var, som om der lå noget hårdt i sengen, så jeg har fået blå mærker over hele kroppen! Det er fuldstændig forfærdeligt ..."

Nu flyttede den gamle dronning de 20 tunge dyner og de 20 madrasser, og så kunne alle se den **lille grønne ært**, som lå på bunden af sengen.

"Åh! Har hun virkelig kunnet mærke den lillebitte ært gennem alle de dyner og madrasser?" sagde alle til hinanden. "Så må hun sørme være en rigtig prinsesse!" For hvem andre end en rigtig prinsesse ville kunne være så sart?

Nu stod den unge prins frem og gik ned på knæ foran prinsessen:

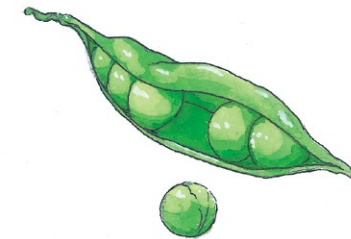

"Vil du gifte dig med mig?" spurgte han, for nu vidste han jo, at han endelig havde fundet sig en **rigtig** prinsesse. Prinsessen smilede og nikkede. Det ville hun gerne, og kort tid efter blev de gift og holdt et kæmpe bryllup.

Og den lille grønne ært? Ja, den kom på museum, så alle kunne få den at se. Der ligger den endnu, hvis altså ikke der er nogen, der har taget den.

Se, det var en **rigtig** historie!

Gad vide, hvad H.C. Andersen ville sige med eventyret om prinsessen på ærten? Ville han mon fortælle, at prinsesser faktisk er særlig sarte? Eller ville han gøre grin med, at de kongelige kun kan vise, at de er noget særligt, på fjollede måder? Det er ikke helt til at vide. Men jeg har altid elsket dette eventyr, fordi det er så sjovt at forestille sig en prinsesse oven på 20 madrasser og 20 dyner. Tror du ikke, man ville falde ned, hvis man prøvede?

Det var bestemt ikke alle, der kunne lide H.C. Andersens eventyr. Da han udgav Prinsessen på ærten, var der flere anmeldere – det er sådan nogle, som skriver deres mening om bøger og film i aviserne – som sagde: "Pas på med det eventyr! Tænk, hvis folk tror, at fine damer er så sarte i virkeligheden!"

Tyve madrasser

Der var engang en prins, som ville have sig en kone,
en rigtig fin prinsesse, som ku' sidde på hans trone.
Han rejste rundt i verden, og han ledte på sin vej,
for det skulle være en rigtig lækker steg.

Han vendte hjem til slottet, men så banked' det på døren,
i regnen stod prinsessen, gennemblødt som bare søren,
men var prinsessen rigtig? Ja, det ku' man ikke se,
indtil dronningen hun fik en smart idé:

Hun lagde

*1 – 2 – 3 – 4 – 5 madrasser,
6 – 7 – 8 – 9 – 10 madrasser,
11 – 12 – 13 – 14 – 15 madrasser,
16 – 17 – 18 – 19 – 20 madrasser,
20 madrasser på en lille ært – og
der sku' prinsessen ligg' og sov'.*

Da dronningen var kommet til madras nummer atten,
så sagde hun til prinsessen "Du ka' ligge her om natten".
Hun tænkte: "Hvis hun virk'lig mærker ærten, så' hun sart
– og en rigtig fin prinsesse, det' da klart!"

Til sidst så var der tyve lag af sengetøj og dyner.
Prinsessen tænkte: "Er det rigtigt, eller ser jeg syner?"
Men dronningen hun sagde: "Kom nu bare og fald til ro,
der er dejligt allerøverst, kan du tro!"

Hun lagde

*1 – 2 – 3 – 4 – 5 madrasser,
6 – 7 – 8 – 9 – 10 madrasser,
11 – 12 – 13 – 14 – 15 madrasser,
16 – 17 – 18 – 19 – 20 madrasser,
20 madrasser på en lille ært – og
der sku' prinsessen ligg' og sov'.*

Den næste morgen spurgte de: "Hvordan har du så sovet?"
"Oh, skræk'ligt og forfærd'ligt!" sagde prinsessen helt benovet,
"gad vide hvad det er, jeg her i nat har ligget på,
for min krop den er jo både gul og blå."

Så tænkte vores prins: "Hun er en rigtig fin prinsesse,"
og der blev kæmpe bryllupsfest med bøffer og bearnaise.
Se, det var da en rigtig sand historie, ka' du tro,
og de leved' sammen lyk'ligt begge to,

– på grund af

*1 – 2 – 3 – 4 – 5 madrasser,
6 – 7 – 8 – 9 – 10 madrasser,
11 – 12 – 13 – 14 – 15 madrasser,
16 – 17 – 18 – 19 – 20 madrasser,
Nu er historien om prinsessen slut, og
jeg håber, du syn's, den var sjov!*

